

Závidím, že umíš hrát

Pavel Bobek

Odjakživa přál jsem si jenom jedno
a zkoušel jsem to tisíckrát
mít kytaru co zpívá
a umět na ni krásně hrát

Já to zkoušel každé ráno
div jsem si prsty nezapletl
jenže nebylo mi dáno struny rozeznít
tak aby žasl celý svět

Teď už možná líp mě pochopíš snad
jak hrozně ti závidím, že umíš hrát

Já už dávno vím, že je láska krutá
a čím více uniká
tím více po ni toužíš a zdá se být
až nebetyčně veliká

A já teď žárlím když tě vidím
jak kytara v tvých rukou zní
a všechno to co při tom prožíváš
to chtěl bych taky prožít s ní

Teď už možná líp mě pochopíš snad
jak hrozně ti závidím, že umíš hrát
Závidím, že umíš tak hrát

A tak mi zbývá jenom doufat
že i když jsem ji nezkontrol
aspoň jednou týdně bude tvářit se vlídně
až ji budu naproti

A já zůstanu ji věrný
i když mě pořád odmítá
a budu s něhou dál ji laskat
až bude odřená, rozbitá, přísahám

Kdybych jako ty já to s ní uměl
byl bych štěstím bez sebe
sázel bych tóny do strun jako šperky
jako jasné hvězdy na nebe

Já ale vím, že s tím co umím
nemůžu přijít před lidi
a tak jsem aspoň ten co poslouchá
a tajně tiše závidí

Teď už možná líp mě pochopíš snad
že tolik ti závidím, že umíš hrát

Jééé ...